

(GEDICHTEN VAN MONA)

Verdinkingsgevaar

Willen meningen dag na
dag wel stromen
de avond valt maar dat
maakt voor hen niks uit

De stromingen als boomtakken die
denken dat ze aan een einde komen
lichamen lopen leeg en verven
de marmeren vloeren maar ook dat
is niet zo erg de kerk stroomt toch wel door
Mogen de kinderen erin zwemmen

!

De bodem kan glad zijn.

— — — — —

God is dan wel alwetend
maar vrijheid kent Hij niet
Hij hangt met Zijn rug
omhoog vastgezogen aan het
plafond en kijkt toe hoe de mensen aan
Zijn huis bouwenwerkentrekken duwen
als ze klaar zijn is het nog niet goed
want er zijn altijd vragen en woede
zorgt voor vuile vegen op de muren

dan begint het rood

de lucht voelt anders aan
en het is bijna net alsof
je de kleur kan horen roepen
van heel ver;

RAMPAMPAM IK BESTA

maar ik ben nog ver...

MAAR IK KOM IK BELOOF HET

glazen beelden zijn vaak zo zwaar dat ze
mijn benen breken zelfs als ik ze nog
niet getild heb

de beelden blijven rustig staan, God wil
eigenlijk zwarte ramen.

Nieuwte

Niet een druppel bloed
door een naald geprikt
maar als een golf die voor
de stad verandering

een gat in de leegte komt
steeds dichterbij
het wil dat we het vullen met
iets groots iets nieuws
een droom

twee sterke vingers aan één hand
nog dichterbij, twee knokkels
ontkennen dat ze samen horen
dat de kerk om nieuwte schreeuwt
want je weet het kan niet zo
niet meer

zullen mensen samen werken
aan een nieuw begin
van tijden die samen
werken aan de mensen
om zo met elkaar
de nieuwte te omarmen
de handen vlechten in elkaar.

GEDICHTEN VAN KATE

Rode Ramen

Als ik in een kerk mocht wonen

Zou ik willen slapen

Ondergronds

Om te luisteren naar

Brutale toeristen

Die stampend als kerkmeesters

Hun mening laten galmen

Als het carillon op zondagochtend.

“Verandering moet blijven

Zoals het is”

Klinkt het.

En ik fluister:

“Aan een storm van rood licht ontkom je niet.”

Schietgebedje

Brand een kaarsje in de kerk

Voor de kunst.

Maak een kunstwerk van een krot

Tot een kerk.

Vraag je buurman naar de mis

Als hij niet vergeten is

Dat zondag de dag van rusten is.

En als hij het wel vergeten is

Neem hem dan mee naar het museum

Om te herinneren

Hoe tijd veranderd is

Zijn dan nu de rollen omgedraaid?

Ik zag daar laatst een vrouw,

Met een kind in haar armen.

Zij stond daar heel geduldig.

Ik vroeg haar naar haar naam

Zij antwoordde “Maria”

“Net zoals een meisje uit mijn klas”

Waarop zij wachtte

Heeft ze niet verteld

Ik ging weer door

En was haar snel vergeten

Maar toen

Dacht ik haar te herkennen

Omrand door goud

Hangend aan de wand

Waar zij het zoekend oog

Een glimlach bood

En ik begreep

Zij wachtte niet

Zij was thuis

Welstandsnota:

De schoonheid van Amsterdam.

Heden verscheen voor mij,

De comparant

En verklaarde vooraf

Mondgeblazen rood glas heeft op zichzelf voldoende kwaliteit.

Er zijn meerdere bezwaarschriften ingediend.

Een ambtelijke bezwaarschriftencommissie heeft hierover

Advies

Uitgebracht.

Het vervangen is denkbaar,

Omdat het een kunsttoepassing betreft.

U wordt in de gelegenheid gesteld om een

Reactie

In te dienen.

De termijn hiervoor bedraagt zes weken.

Hoge gewelven

Hoor hoe de stappen galmen

Van vroeger terug naar nu

Leg hier uw wapens neer

En ga door uw knieën heen

Om samen zachtjes prevelend

Te bidden voor de vrede

Hoge gewelven

buigen over mij heen

Waar kaarsjes voorzichtig flikkeren

Gaat er een rilling door mij heen

Als ik hier mijn geheim fluister,

Galmt het dan naar jou?

Kerk en Kunst trekken zich terug in de klokken toren en kijken uit over de stad.

Kerk: “Het is me wat! Hier zit ik dan... midden in de stad, pronkend met mijn klokken toren, mijn hoge deuren geopend. Maar niemand die mij nog ziet staan, slechts een hond pist nog af en toe tegen mij aan.

Waar is de tijd gebleven dat de stad aan mijn voeten lag! En burgers voor mij knielden en mijn treden kusten!”

Kunst: “Ach lieve kerk, mijn trouwe vriend, zie je dan niet dat er niks verloren is?

Misschien niet zo prominent als veeleer, maar jouw klokken klinken nog even statig als voorheen, hun bronzen klanken vullen nog altijd het hard van de stad.

Vrees niet! Mijn vriend, laat verandering je geen angst toe dragen!

Misschien lopen de burgers jou voorbij, maar zie hier! Een groep toeristen aan jouw
voeten, kijkt met grote ogen vol van bewondering naar jouw edele wanden.
De tijd van gouden kandelaars is dan wel voorbij maar de hond draagt nu zijn stroompje
goud bij!”

GEDICHT VAN NINA

Grote

Eens elk een imperium
Van hoop en vertrouwen.
Eens gevuld met gebeden
Van woorden over God en vrede

Nu komen er slechts mensen die
Alleen maar naar het liedje
Op zich luisteren.

De contrabas, het gezang, de grote orgel en de strijkers komen
Alleen aan orde.

Niet die woorden over God of vrede.

Zo raken ze doof.
Zo vergeten ze waar het echt omgaat.
Zo vergeten ze, door de angst van vergeten worden, wat er echt speelt.
En dat is geen muziek